Եւ այս խօսքերը զրուցելով՝ յափշտակեց իւր կաշեայ վահանը եւ նիզակը, ցատկեց դուրս, բացաւ դուռ մը, որ տանիքը կը հանէր, եւ ամենայն արագութեամբ տանիքէ տանիք անցնելով՝ անհետացաւ

Իսկ Սմբատ, որ տկար մարդկանց սրտի ազնուութիւնն ունէր, մեծ զայրոյթ իմացեր էր արդէն իրեն եղած նախատինքեն, ուստի երբ արաբ խմբին զօրավարը ներկայացաւ եւ խնդրեց խոյզ ընել, վասնզի կասկածելի թշնամի մը պահուըտած էր իւր տան մէջ յուզուեցաւ եւ հեգնութեամբ հրամայեց, որ նային, փնտրեն. եւ երբ նոքա գնացին, սկսաւ մտածել իւր թշուառ վիճակին վրայ, որ խաղալիք եղած է արիւնարբու գազանին, եւ իրօք միմիայն փրկութեան ճանապարհը այդ լեռնականին ցոյց տուածն էր. բայց ի՛նչ օգուտ, որ այդ մարդն նաեւ արհամարհանաց նայուածքին եւ ծանր խօսքերու տակ զինք ճնշէր եւ այնպէս մեկնէր էր։— «Ի՛նչ երանելի մարդ է դա, ի՛նչ բարեբախտ մարդ. խղճմտանքը մաքուր՝ երկիւղ չի կայ իրեն համար ոչ մարդիկներէն եւ ոչ աստուծոյ դատաստանեն։ Աստուած այդ մարդը յատուկ ինձի ղրկած էր, որ այս կեղակարծ եւ անարգ դիրքեն զիս ազատէ։ Եւ ես թշուառ եւ յիմար՝ յանձն չառի. ի՛նչ գեղեցիկ մտածութիւն, ի՛նչ փառաւոր առաջարկութիւն ազատիլ եւ ազատել Հայաստան կամ մեռնիլ հաւասար Վարդանայ եւ իւր քաջ նմանեաց. իսկ ես Վասակի եւ Մերուժանի նմանիլ կը ջանամ, եւ այսօր սկիզբն ըրի մատն եղով այն մարդիկը, որոնց հետ անցեալ տարի խորհուրդի նստած էի թէ ի՞նչ պէտք էր ընել հաւատքի եւ ազգի թշնամուոյն հետ… Բայց միթէ՞ հնար չի կա՛յ, միթէ՞ կարելի չէ՞ դեռ ետ դառնալ, գտնել Յովնան եւ ըսել «Հրամայէ՛, եւ ես քեզ կուրօրէն կը հնազանդիմ ու կը հետեւիմ…»։ Ահա ուրիշ տկարամտութիւն մ’էլ, որ նստեր կը մտածեմ իմ վրաս, երբ այդ մարդը միայնակ Դուինն կը մտնէ, կարհամարհէ երկու հարիւր հազար հոգուոյ սոսկալի զօրավարը՝ գրեթէ բարձակից մեծ ամիրապետին, եւ յանդուգն, աներկիւղ, նոյնչափ որչափ արթուն եւ խոհեմ, իմ վրաս ամենափոքր յոյս մը նաեւ չի դնէր, այլ իւր փախստեան տեղին կը պատրաստէ ու կապահովէ, եւ այսպիսի մարդու ես յուսահատ եւ կոյր եւ ողորմելի Սպարապետ կը դանդաղիմ հետեւելու»։